

VII

Vết thương ngàn kiếp

LÚC chiếc phi cơ nhỏ chở YK và Rimhô hạ cánh xuống mặt khu R, thì đại tá Woòng, giám đốc tình báo Hắc Y, đang ngồi hút dở điếu xì-gà to tướng. Không khí trong thạch động hoàn toàn im lặng, ngoại trừ tiếng kêu vo vo của đèn măng-sông tỏa ánh sáng xanh mát mắt.

Một người mặc đồ đen hốt hải chạy vào. Woòng hất hàm :

— Thế nào ?

Người ấy đáp :

— Thưa, máy bay vừa hạ cánh an toàn.

Woòng cau mặt :

— Không, tôi không hỏi vụ máy bay. Tôi muốn biết Trần Sâm và Tiểu Doanh hiện giờ ra sao.

— Thưa. . .

— Thưa với gửi mãi, mất thời giờ quá ! Có hy vọng cứu được họ không ?

SÓNG GIÓ TAM KIỀU

261

— Thưa, y sĩ mời đại tá đến.

Woòng ném điếu xì-gà thơm phức xuống đất đi giép cao su lên trên. Hai người đi men theo một con đường tối. Thạch động nở dần ra rồi lượn sâu xuống hầm núi.

Bệnh xá thấp đèn sáng trưng. Trần Sâm và Tiểu Doanh được đặt ngay ngắn trên băng-ca, vải trắng phủ từ chân đến cổ, chỉ để chừa mặt. Y sĩ mặc sơ mi rằn ri, đeo ống mạch trên cổ tiến lại, về mặt đăm chiêu.

Đại tá Woòng hỏi, giọng hách dịch :

— Họ đã nói được chưa ?

Y sĩ lắc đầu :

— Tướng Trần Sâm bị cả thấy 4 viên đạn. Ba viên vào bả vai không lấy gì làm trầm trọng, duy có viên thứ tư xuyên qua cuống họng. Tôi đã khâu lại, song nạn nhân bị mất quá nhiều máu. May ra có thể thoát khỏi, nhưng phải đợi nhiều ngày tương Trần Sâm mới có thể nói được.

— Trần Sâm phải khai cung nội đêm nay. Đồng chí có cách nào cho Trần Sâm nói được không ?

— Nếu nói máu sẽ tuôn ra, và bệnh nhân sẽ chết

Đại tá Woòng nhún vai:

— Chết hay sống là điều không cần lắm. Miễn hồ Trần Sâm nói được một vài tiếng là đủ. Lời nói của Trần Sâm rất cần đợi với tôi. À còn Tiểu Doanh ?

Y sĩ đáp :

— Thưa, nàng bị nứa bị đạn tiêu liên vào người, tuy tạng phủ không bị thương nặng nhưng cũng ít có hy vọng cứu sống. Trừ phi. . .

— Trừ phi như thế nào ?

— Trừ phi nàng được tiếp máu, Hiện tôi còn một bình máu. Tôi chờ đại tá ra lệnh là khởi công ngay
Đại tá Woòng :

— Nếu bất cứ ai bị đạn cũng được tiếp máu thì mai kia mặt khu bị tấn công, các đồng chí cao cấp lấy gì mà dùng ?

Y sĩ đáp :

— Thưa, tướng Trần Sâm là tư lệnh.

Woòng quát mắt :

— Nhiệm vụ y sĩ là chữa bệnh, và tuân lệnh tôi, chứ không được bàn cãi.

Y sĩ đáp, cung kính :

— Xin tuân lệnh.

Ngẫm nghĩ một lát, đại tá Woòng nói :

— Trong 15 phút nữa, tôi muốn trò chuyện với hai bệnh nhân. Yêu cầu đồng chí chuẩn bị.

Trên băng ca, Trần Sâm cựa mình, ú ớ. Về mừng rỡ hiện trên mặt, y sĩ cúi xuống. Trần Sâm mở mắt ra. Anh đèn măng-sông dầu mắt vẫn làm nạn nhân bị chói lòa. Nhanh nhẹn, y sĩ rút cây kim vừa đâm vào bắp đùi ra. Thứ thuốc vừa chích cho Trần Sâm được pha chế để dùng trong những cuộc thảm cung đặc biệt. Kể bị thương nặng sẽ mất

hết đau đớn trong giây phút, và trở nên tỉnh táo để thuật lại mọi việc xảy ra. Thần kinh hệ bị động viên tột độ, nạn nhân khỏe hẳn ra, nhưng trong chốc lát sẽ rơi vào cơn mê sáng để đi luôn sang thế giới bên kia.

Thấy đại tá Woòng đứng bên, Trần Sâm mỉm cười, gương gao, Woòng hỏi lớn :

— Ai giết thiếu tướng ?

Trần Sâm nghe rõ câu hỏi của đại tá Woòng. Hắn định đáp lại, song bỗng thấy đau ran ở cuống họng. Hắn bèn lắc đầu nhẹ nhẹ. Y sĩ nhìn đồng hồ tay :

— Trần Sâm còn đau. Phiền đại tá chờ 5 phút, để tôi tiêm một phin.

Đại tá Woòng chấp tay sau đít, đi đi lại lại trong phòng. Mùi bông băng và thuốc sát trùng làm hắn ngạt thở. Hắn quay lại phía y sĩ, giọng kẻ cả :

— Tôi ra ngoài một lát. Khi nào họ nói được, đồng chí ra mời tôi.

Khi trời bên ngoài làm đại tá Woòng khoan khoái. Hắn ngửa cổ, thở những vòng khói tròn vào ban đêm mù mịt. Trong thạch động, y sĩ vừa chích thêm hai mũi một-phin cho tướng Trần Sâm. Tiêm xong hắn ra lệnh cho y tá :

— Thôi, đi ra. Cho họ nằm yên một lát.

Từ này đến giờ. Tiểu Doanh không bỏ sót âm thanh nào trong thạch động. Khi đại tá Woòng nằm

tay, nàng giả vờ nhắm mắt nằm im. Nàng biết là Hắc Y muốn khám phá sự thật, sự thật ghê gớm chỉ có nàng và Trần Sâm biết. Nàng nhớ lại cuộc đuổi bắt hãi hùng, và nàng bị đạn, ngã sóng soài trên nệm cỏ dẫm máu. Nàng định ninh là chết. Nàng cũng định ninh Trần Sâm đã tắt thở. Nàng không ngờ cả hắc y và nàng đều sống.

Trần Sâm quay đầu về phía nàng. Mặt hân cau lên trong sự tức tối khi thấy nụ cười ngạo nghễ của Tiểu Doanh. Gượng dậy, Tiểu Doanh ngồi dậy. Cây đèn măng-sông được bùng sáng phóng bên, ánh sáng lơ mờ chiếu vào khuôn mặt võ vàng của thiếu tướng tư lệnh Trần Sâm.

Tiểu Doanh đảo mắt nhìn bốn bên. Tên điều dưỡng vừa ra khỏi, trong động chỉ còn lại nàng và Trần Sâm. Nàng nằm cách Trần Sâm một thước mà tưởng như xa hàng cây số. Nàng thu hết sức lực vào hai cánh tay yếu ớt, và cố gắng ngồi lên.

Ruột nàng đau như thắt, máu tiếp tục tuôn ra thấm ướt bông băng. Song nàng cảm thấy tỉnh táo lạ thường. Nàng nhớ lại mối thù chưa trả, nhớ lại người đàn ông vừa gặp mà nàng có cảm tình tha thiết. Có lẽ Trần Sâm đọc thấy ý tưởng ghê gớm của nàng trong tia mắt sáng quắc. Thật vậy, Tiểu Doanh vừa nghĩ ra một kế hoạch ghê gớm. Nàng giả vờ mỉm cười với Trần Sâm, nhưng hắc y không cười lại, hắc y định la to để người ngoài chạy vào.

Tiểu Doanh đã ngồi được dậy. Mạch máu đập

mạnh hai bên thái dương. Nàng thừa biết nếu không ra tay thật nhanh thì sẽ ngất đi vì kiệt sức. Tuy nhiên nàng không sợ ngất, bằng sợ sự có mặt của đại tá Woong. Woong sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng. Hắc y sẽ dùng những hình phạt kinh khủng nhất để bắt nàng cung khai.

Bàn tay phải của Tiểu Doanh đè vào miếng bông quấn quanh cổ Trần Sâm. Nàng nghiêng rặng, giật mạnh, Trần Sâm định cưỡng lại, song Tiểu Doanh khỏe hơn đã lúi phăng vương vãi nhựa dán chặt vào vết thương đỏ lôm. Máu cổ Trần Sâm tuôn ra òng ọc. Trần Sâm duỗi tay trên băng ca, lịm dần.

Một tiếng động lớn vẳng vào tai Tiểu Doanh. Nàng gieo mình xuống băng-ca và mê man.

Đại tá Woong xăm xăm bước vào, giọng bỏ bô:

— Y sĩ đâu rồi? Họ đã tỉnh chưa?

Cây đèn măng-sông được bùng vội sang. Cảnh tượng phò bày trước mắt làm đại tá Woong lặng người, như bị sét đánh ngang tai. Thiếu tướng Trần Sâm nằm cứng trong vũng máu còn nóng hổi. Mất Trần Sâm mở trướng trừng, trông đến thu nhỏ dần và bất động. Y sĩ tái mặt hoảng hốt.

— Trời ơi!

Đại tá Woong cúi xuống:

— Trần Sâm? Trần Sâm? Thiếu tướng có nghe

tiếng tôi hỏi không? Tại sao thiếu tướng lại tự sát?

Trần Sâm cố gắng lắc đầu. Đại tá Woòng hỏi tiếp:

— Quan trọng lắm, thiếu tướng hãy cho tôi biết. Kẻ nào đã bắn thiếu tướng ngoài bia rừng? Kẻ nào, kẻ nào? Thiếu tướng hãy nói đi.

Trần Sâm lắp bắp:

— Tô... ô... ô... ii...

— Ai? Nói mau lên?

Nằm bên, Tiểu Doanh lại tỉnh dậy. Nàng nghe rõ mồn một lời nói của Trần Sâm đang tìm cách tố cáo nàng. Nàng hé mắt, nhìn ra. Đại tá Woòng đứng quay lại nên Tiểu Doanh chỉ thấy tấm lưng đồ sộ. Giá có sức khỏe và lưỡi dao trong tay nàng đã không ngần ngại đâm cho hắn một nhát.

Trần Sâm thở hắt ra một tiếng lớn. Đại tá Woòng hỏi dồn:

— Nói đi, đồng chí nói đi. Kẻ nào hại đồng chí? Đồng chí biết mặt nó không?

Trần Sâm thều thào:

— Biết.

— Biết thì nói đi, nói mau đi.

Trần Sâm nhìn Tiểu Doanh bằng cặp mắt lạc thần. Không hiểu ý kẻ hấp hối, đại tá Woòng hỏi:

— Kia, sao đồng chí chưa chịu nói? Nó là ai?

Trống ngực đập thình thịch, Tiểu Doanh nắm chặt bàn tay. Nàng cảm thấy giây phút quan trọng nhất đời đã đến. Đời nàng còn trẻ, còn biết bao

hy vọng tràn trề, nhưng từ lúc bị đạn, máu tuôn xối xả, nàng biết là không còn hy vọng nữa. Đại tá Woòng sẽ tiêm huyết thanh sự thật bất năng cung khai sau khi Trần Sâm tắt thở. Mạng người trong mặt khu chỉ giá trị bằng con ruồi. Là tư lệnh quân sự như tướng Trần Sâm mà còn bị Hắc Y khinh rẻ thì nàng đứng hông được chăm sóc đến ngày bình phục. Chết đi, nàng không tiếc nuối. Thử nào mối thù của nàng cũng được trả. Nàng chỉ ân hận không có cái diêm phước được sánh vai chàng trên đường phố Sài Gòn những buổi chiều gió lộng. Tự nhiên nàng khỏe thêm lên.

Đại tá Woòng vẫn thúc giục:

— Đồng chí gắng nói lên một tiếng. Chỉ một tiếng tiếng thôi, tên hung thủ là gì?

Trần Sâm lắp bắp:

— Ti... ti... ều...

Tiểu Doanh cảm thấy bình tĩnh lạ thường. Nàng mở choàng mắt như muốn thu lấy quang cảnh của cuộc sống vào óc lần cuối trước khi ra đi không về. Từ nãy đến giờ, nàng đã để ý đến hai trái lựu đạn lủng lẳng ở thắt lưng đại tá Woòng. Nàng nghĩ thầm: nếu nàng đoạt được một trái là mọi việc xong hết. Nàng sẽ rút chốt an toàn thật nhanh, và khi ấy không mảnh lực nào có thể ngăn cản được nàng.

Trần Sâm chỉ nói được một tiếng ngắn rồi cảm bật. Mặt hắn đỏ ra sấm sùi. Hắn ngoẹo đầu sang

bên. Cùng lúc ấy, tim hần ngừng đập Song đại tá Woòng đã đoán ra. Hần nhìn Tiểu Doanh trừng trừng. Bàn tay Tiểu Doanh sắp sửa đưa ra bỗng rút lại.

Bằng cử chỉ tàn bạo, đại tá Woòng nắm tóc mai nàng giật mạnh. Y sĩ kêu rầm:

— Trời ơi, đại tá làm thế bệnh nhân chết mất!

Đại Tá Woòng sùng sộ:

— Đồng chí ngu quá! Đồng chí không nghe tướng Trần Sâm trời trần ư?

Y sĩ đáp:

— Thưa có nghe. Song biết ai bây giờ? Cả 3 phụ nữ trong khu, Tiểu Doanh, Tiểu Phi và Tiểu Nương đều mang tên Tiểu.

Nghe thuộc viên lý luận, đại tá Woòng lặng thinh. Bị đau, Tiểu Doanh nắm dần xuống băng ca, không dám rên la, Nhận thấy mình quá tay, đại tá Woòng rút thuốc lá ra hút. Điếu thuốc bị dập nát phân nửa, Woòng bực bội ném vào góc nhà, lăm lăm những tiếng gì không rõ.

Y sĩ hỏi:

— Đại tá muốn cho đi tìm Tiểu Phi và Tiểu Nương không?

Đại tá Woòng gắt:

— Đồng chí điên hay sao?

Nói đoạn, hần bước ra ngoài. Trong bao năm lẩn lộn nghề nghiệp, đây là lần hần khờ ngẩn nhất. Nhân viên của địch phải là một trong ba bông

hoa biết nói tuyệt sắc. Tiểu Nương là tình nhân của hần, không lẽ con người đầu gối tay ấp, từng thề non hẹn biển lại phản bội hần. Hần không thể hoài nghi sự trung thành của Tiểu Nương. Tiểu Doanh ư? Hần cũng không tin. Hần không thể tin Tiểu Phi hợp tác với địch. Vậy thì kẻ thù ghê gớm đang lăm lăm khu R lung lay trong cơn bão tố vô tiền khoáng hậu là ai? Đột nhiên, hần đâm ra hoài nghi tất cả. Hoài nghi sự sáng suốt của tướng Trần Sâm trong phút lâm chung. Hoài nghi cả chính mình...

Đại tá Woòng, thủ lĩnh Hắc Y bật thở dài. Nghe tiếng thở dài áo nã như xé ruột gan của hần, một con chim thừc dậy trên cành cảm cảnh kêu lên chiêm chiếp.

. . . . .

Tiểu Phi gỡ cái lược bằng vàng cài trên tóc, và đặt xuống bàn sửa soạn. Tấm thân cân đối như tượng nặn hiện ra lồ lộ trong tấm gương đất tiền. Nàng tự biết là đẹp. Sắc đẹp vô song của nàng đã làm hàng trăm người đàn ông gục ngã.

Nhún vai một cách kiêu hãnh, Tiểu Phi đứng dậy. Bóng đèn đỏ trên máy truyền tin phụt cháy. Nàng ăn nút. Bèn trong có tiếng nói:

— Ban liên lạc trung ương nghe đây.

Tiểu Phi hỏi:

— Có phúc điện của Hà nội chưa?

— Chưa.

Nàng tắt máy, cúi xuống đọc lại bức điện nàng

gửi đi mà chưa được trả lời. Bức điện rất dài, duy có đoạn được Tiểu Phi đọc đi, đọc lại nhiều lần nên thuộc lòng từng chữ, như sau :

• *Tuân lệnh Trung ương, tôi đã tiếp xúc với Tùng Liêm bằng mật khẩu thường trực. Tôi đọc cho Tùng Liêm nghe câu thơ cổ*

• *Khuê trung thiếu phụ bất tri sầu...*

Tôi nhận thấy Tùng Liêm biến sắc. Tôi bèn đọc mật khẩu thứ 2, bằng bài thơ

• *Thanh sơn hoành bắc quát*

• *Bạch thủy nhiễu đông thành*

• *Thử địa nhất vi biệt*

• *Cô bằng vạn lý chinh*

Tùng Liêm không đáp lại bằng mật khẩu ta định, mà lại ngâm 2 câu phá của bài thất ngôn tứ tuyệt "Hoàng Hạc lâu" của Thôi Hiệu :

Tích nhân dĩ thừa Hoàng Hạc khứ

Thử địa không dư Hoàng Hạc lâu !

Thành ra tôi không hiểu gì hết. Có phải Trung ương đã đổi mật khẩu tiếp xúc rồi không ? Xin phúc đáp ngay
U-14

Tiểu Phi tái mặt. Trong phút bối rối, nàng đẹp dọi lên. Đèn trong máy truyền tin vừa được bật lên.

— Thừa, đã có phúc điện.

Tiểu Phi ra lệnh :

• — Mang đến ngay.

Lặng lẽ, Tiểu Phi mở hộp đồ trang sức lấy ra cái dũa móng tay. Nàng ngồi dũa móng một mình,

như người thiếu phụ nhàn hạ, đợi chồng về để đi xem chiếu bóng, tối chủ nhật. Nhưng thật ra trong lòng nàng mỗi bóng bong mỗi lúc một rối thêm.

Một thiếu nữ trạc 20 tuổi từ tốn bước vào phòng. Nàng xấu xí một cách lạ thường. Miệng rộng, mũi tẹt, da dẻ đen dũi, dáng đi cứng eỏi, những diềm này chứng tỏ nàng thuộc dân tộc thiểu số, có lẽ Mán, hoặc Lô lô.

Thiếu nữ đưa cho Tiểu Phi một mảnh giấy trắng. Tiểu Phi vắn cao bắc đèn măng-sông cho sáng, rồi lúi lúi dịch bức mật điện. Nàng có biệt tài dịch mật điện thật nhanh, không cần tra cứu công thức. Ngoảnh lại thấy thiếu nữ xấu xí còn đứng đấy, Tiểu Phi nói :

— Cho em về ngủ. Gần sáng rồi.

Thật vậy, trời đã gần sáng. Suốt đêm, Tiểu Doanli trần trọc không sao ngủ được. Tự nhiên nàng dăm ra suy nghĩ không đầu. Nàng không biết nàng tơ tưởng đến ai, hay đến việc gì nữa. Nàng bỗng cảm thấy tâm thần trống rỗng và bàng khuâng, như thuở dậy thì.

Bức mật điện chỉ gồm hai giòng chữ khó khăn

• *INU gửi U-14* • (1)

(1) — INU là ban điệp báo hải ngoại của Sở Giám điệp Nga số. Sở này là GRU, hoặc RU, hoặc Trung Tâm, GRU chia làm 4 phân bộ, và nhiều ban bí mật như SPU phụ trách chánh trị đặc biệt, EKU, điệp báo kinh tế, KRU, phản gián điệp, và INU, văn văn...

• Mặt khẩu tiếp xúc vẫn như cũ. Trước khi Tùng
• Liềm lên đường, Trung ương đã bắt y học thuộc mặt
• khẩu. Có gì lạ hãy báo cáo tiếp.

Tiểu Phi nắm chặt tờ giấy trong tay, toàn thân bàng hoàng như người giật mình thức dậy giữa trưa nắng gắt. Nàng không ngờ sự việc lại diễn tiến như thế. Nàng cầm điện thoại, định kêu Vương Sinh. Song nàng lại buông tay.

Trên nguyên tắc, nàng phục vụ dưới quyền Vương Sinh, và Sinh chịu sự điều khiển của bộ trưởng Phan trọng Tuệ và Trần quốc Hoàn. Nhưng Vương Sinh không biết nàng là nhân viên bí mật của GRU. Đại tá Woòng thay mặt đoàn Hắc Y do Bắc kinh điều khiển. Woòng tự dành cho mình nhiều quyền hành quan trọng. Hắn dương dương tự đắc, làm trống chỉ có hắn và đoàn Hắc Y là lực lượng làm mưa, làm gió trong R.

Tiểu Phi nhủ thầm :

— Nếu hắn biết có INU và mình ở đây thì ?

Chuông điện thoại reo nhẹ Bèn trong vắng vắng tiếng nói hối hả của đại tá Vương Sinh. phụ trách điệp báo. Bàn tay cầm ống nói của Tiểu Phi bỗng lạnh ngắt. Nàng dẩu mạnh máy xuống bàn. mở ngăn kéo tìm khẩu súng quen thuộc.

Đó là một khẩu súng nhỏ của dân bà bắn đạn 6,35, cầm gọn trong lòng bàn tay. Viên đạn tuy nhỏ nhưng tác dụng rất mạnh, vì đầu bằng chì được mài vệt để tăng thêm sức công phá, ruột chứa

những hạt chì riêng, giống như đạn ghém. Loại đạn này, sở GRU đã chế tạo riêng cho một số nữ điệp viên. Bề ngoài nó không khác gì đạn súng lục 6,35, nhưng khi bắn ra lại ghè gồm hơn đạn 12 của súng « cón » gấp nhiều lần.

Trông vẻ nhí nhảnh của nàng, ai cũng phải lầm nàng là thiếu nữ con nhà giàu, tuy đã 25 tuổi mà chưa hết ngây thơ. Thật thế, nàng ngây thơ như cô gái được cha mẹ nuông chiều, chưa bao giờ biết rõ mặt trái cuộc đời. Nàng ngây thơ thật, hay ngây thơ giả, chính bản thân nàng cũng không biết nữa, có lẽ hóa công đã phú cho nàng cái tính ngây thơ hồn nhiên. Nhưng đến khi nàng bắt tay vào việc thì vẻ ngây thơ biến mất hoàn toàn. Nàng xử dụng khẩu súng thật nhanh nhẹn, thật thành thạo, vì lẽ nàng đã được huấn luyện một thời gian dài tại một trường tinh báo dành cho phụ nữ Á châu ở ven biển Hắc Hải.

Tài tác xạ của Tiểu Phi có thể nói là không thua kém người đàn ông nào trong chiến khu. Có thể nàng còn giỏi hơn nữa. Hễ nàng đưa súng là chắc chắn trúng đích, đầu đích xa hay gần. Nhưng tài yêu đương của nàng còn phi thường hơn nhiều. Nàng yêu say mê, yêu dại dột như cô gái tóc xõa, mới ra trường, dễ ngã vào lòng những cậu thanh niên giỏi nghề viết thư nắn nót, thơm mùi nước hoa Ba lê.

Tiểu Phi tung hất khẩu súng cán ngà xinh xắn

trong tay. Nàng có linh tính sắp phải dùng súng. Nàng khoác áo lạnh vào người, rồi đi ra ngoài.

Trời đêm mù mịt. Tiểu Phi xám xám lao vào cánh rừng tối đen.

Văn Bình nâng ly huyết-ky cuối cùng lên môi. Chàng nốc một hơi hết sạch. Từ khi chạy băng rừng về nhà sàn, chàng mang rượu ra uống, hết ly này đến ly khác. Hình ảnh Tiểu Doanh sóng suốt trên vũng máu vẫn ám ảnh tâm trí chàng. Chàng chưa làm được gì nên chuyện thì một thiếu phụ đẹp thiệt mạng.

Văn Bình cảm thấy hối hận. Chàng đã quyến rũ Tiểu Doanh để nàng hy sinh cho chàng. Thật ra chàng không quyến rũ thì nàng cũng theo chàng vì lẽ nàng là nhân viên của ông Hoàng. Trước khi vào R Vãn B nh lạc quan bao nhiêu, giờ đây chàng lại bị quan bấy nhiêu. Hoàng Hoa bị bắt, Tiểu Doanh bị tử thương. Chỉ còn lại mình chàng đơn độc.

Bực mình vì chai rượu chát đã cạn, Văn Bình đẩy toang cửa sổ, ném vỏ chai xuống vườn. Chàng nghe tiếng đạn lên soạch vào nòng. Rồi tiếng kêu :

— Ai ?

Văn Bình cười thầm. Hồi nãy, chàng trở về

mà linh giác không biết, nhờ sự đồng lõa của màn sương muối dày đặc và bầu trời gần sáng tối sẫm. Không nghe tiếng đáp, tên gác dưới vườn bách bộ đi chỗ khác. Ngồi trên nhà sàn, Văn Bình biết rõ vị trí của hắn. Hắn thường đứng vài ba phút rồi ngồi bệt xuống đất kéo áo tơi mura trùm đầu cho khỏi lạnh, rồi mang điều cây ra kéo hơi thuốc lảo song sọc. Hút xong, hắn lim dim mắt, ngủ gà ngủ gật.

Vành tai nhậy cảm của Văn Bình vừa thu được một tiếng động kỳ quặc, nhẹ như của con rắn hoa bò trên lá khô ròn rục. Thoạt đầu, chàng tưởng là rắn. Nhưng theo kinh nghiệm, chàng đoán là người và chắc là đàn bà.

Một người đàn bà vô cùng nguy hiểm. Nguy hiểm vì bước chân nhẹ nhàng như rắn.

Ngọn đèn cây đặt trên xích-dòng bằng tre sắp lụi tắt Văn Bình tiến lại thởi phụt, rồi thu hình trong góc nhà chờ đợi. Tiếng gót chân đột nhiên im bặt. Người lạ sắp trèo lên nhà sàn.

Cửa phòng mở ra cọt kẹt. Tiếng chân bước vào. Rồi im lặng. Rồi có tiếng hỏi — tiếng đàn bà tròn trẻo và dịu dàng :

— Tùng Liềm ? Tùng Liềm có nhà không ?

Văn Bình biết người lạ là Tiểu Phi, cô bé nhí nhánh gặp gần suối Krê, trong khi cùng đi với Vương Sinh. Chàng giả vờ nằm dài trên ván gỗ. Tiểu Phi lại hỏi :

— Tùng Liềm chưa dậy ư ?

Một que diêm được quẹt lên Ánh sáng lập lòe. Tiểu Phi mỉm cười khi thấy chàng thanh niên đẹp trai nằm úp mặt vào vách. Nàng châm lửa vào cây sáp nơi, ánh sáng lung linh tràn ngập căn phòng nhỏ hiu quạnh.

Văn Bình cửa mình, thức giấc. Tiểu Phi ngồi xuống bên. Nàng cảm thấy lòng se lại khi được ngắm nghía khuôn mặt lạ lùng của người đàn ông mà nàng không tin là đại tá Tùng Liên Chàng đẹp theo cách cách tây phương, mớ tóc ngắn rối xoăn trên vầng trán rộng, cặp mắt sáng như điện, miệng thỉnh thoảng cười, lộ hàm răng đều đặn và trắng bóng, thân hình cao lớn và cân đối, như pho tượng thần thần mỹ Hy Lạp. Người đẹp như chàng, ít phụ nữ nào dẫn lòng được mỗi khi ngồi gần.

Khẩu súng lục cộm cộm trong túi quần tây đè sát da thịt nàng. Tiểu Phi sức nhớ lại nhiệm vụ của mình. Nàng định rút súng, bắt chàng, giờ tay, rồi áp giải chàng về thạch động Song nàng nhận thấy đối phương không phải là điệp viên tầm thường. Một mình vào R, giữa trăm ngàn nguy hiểm mà bản không sợ thì khẩu súng 6,35 của nàng — đầu là khẩu súng bá phát, bá trúng — vị tất làm bản nao núng.

Trước thái độ của Tiểu Phi, Văn Bình hơi ngạc nhiên, nhưng phải tinh mắt lắm mới khám phá được nét ngạ: nhiên trong tia mắt của chàng. Chàng ngồi dậy, giả vờ vuốt vai, rồi thả chân xuống

đất, giọng ngái ngủ khê nong :

— Kia, cô Tiểu Phi. Đêm nay cô không ngủ ư ?

Tiểu Phi cười dĩ thỏa :

— Nếu còn ngủ em đã không đến đây tìm anh.

Văn Bình cũng cười :

— Cô gặp lính gác dưới vườn không ?

— Giờ này, bản ngủ say như chết. Nay anh, anh ra sưởi Krê tắm nhé ?

— Lạnh chết !

— Anh lắm. Trời lạnh nước sưởi lại ấm. Khi nào nóng nước sưởi lại mát. Đêm nào gần sáng em cũng ra sưởi tắm. Anh không đi thì em tắm một mình vậy.

Văn Bình lặng lẽ quan sát nữ đối phương. Buổi đầu gặp nàng, nghe nàng ngâm thơ, chàng tái mặt vì căn cứ vào tài liệu mật do ông Hoàng chiếm được, những câu thơ nàng ngâm là mật khẩu liên lạc của nhân viên GRU số viết. Phiền một điều là chàng không biết mật khẩu trả lời. Tiểu Phi đợi đến giờ này mới tìm đến gặp chàng có lẽ vì phải đợi chỉ thị của Trung ương GRU ở Hà Nội. Nếu được phép, chàng đã cười rộ, cười sự tranh chấp của GRU số viết và đoàn Hắc Y Trung Cộng trong mật khu R.

Văn Bình lại vuốt vai lần nữa :

— Thi đi. À, còn chú lính, đi đâu bản cũng lẽo đẽo theo, bực mình quá.

Tiểu Phi đáp :

— Hẳn ngủ say thì thôi. Nếu hẳn còn thức em sẽ cấm-hấn di theo. Một mình em canh chừng anh cũng đủ lắm rồi.

Vừa nói, nàng vừa mỉm cười. Khó ai ngờ được nụ cười hồn nhiên và quyến rũ ấy lại báo hiệu cho sự chết. Văn Bình cũng cười :

— Yêu cầu cô Tiểu Phi đừng chờ tôi ăn kẹo chili. Tôi nghe nói cô là tay bắn giỏi trong R. Nhưng thôi, nếu được chết dưới bàn tay người đẹp như cô thì tôi cũng không tiếc nuôi Phải không, cô Tiểu Phi ?

Lạnh người, Tiểu Phi cố tránh tia mắt của Văn Bình. Hai người xuống vườn, gió lạnh từ khu rừng phía trước thổi lại ào ào. Tuy mặc áo choàng, Tiểu Phi vẫn run rét và nép vào người chàng Mùi thơm da thịt của nàng thoang thoảng.

Giọng suối Krê tung bọt trắng xóa từ đỉnh núi hùng vĩ đổ xuống, tấu thành khúc nhạc mê hồn. Trong khoảnh khắc, Văn Bình quên hẳn thực tại Ngây ngất, chàng nhìn Tiểu Phi. Nàng đẹp như mỹ nhân trong bức tranh xira. Chỉ tiếc một điều là nàng không ở trong hàng ngũ của ông Hoàng. Đến phiên đá trắng, nàng đứng lại.

— Anh tắm với em nhé ?

Không đợi chàng trả lời, Tiểu Phi trút bỏ quần áo. Bên trong, nàng mặc bộ đồ tắm kiểu mới, gồm hai miếng vải trắng nilông mỏng, mỗi miếng nhỏ xiu như khăn hí mũi.

Dưới ánh trăng gần sáng, thân thể nàng tiết ra một sức hấp dẫn phi phạm. Văn Bình đã khám phá nhiều thân thể hấp dẫn, song sức hấp dẫn của Tiểu Phi đã đến trình độ độc nhất, vô nhị. Cười khanh khách, nàng chạy ùa xuống nước, hụp lặn như đứa trẻ.

Từ dưới suối, nàng gọi to:

— Tùng Liêm, sao anh chưa tắm với em ?

Văn Bình lắc đầu. Rủ đàn ông tắm là một trong các thủ đoạn cổ điển của ngành gián điệp. Muốn tắm, chàng phải cởi quần áo. Đợi chàng chìm dưới nước nàng mới rút súng ra. Và nàng sẽ áp giải chàng trần truồng về nhà giam.

Tiểu Phi dề môi:

— Em là đàn bà sợ lạnh mà vẫn tắm như thường. Thôi em hiểu rồi, anh không tắm vì sợ em ăn thịt.

Chẳng nói, chẳng rằng, Văn Bình bước lên tảng đá trắng, cởi áo sơ-mi. Chàng chỉ giữ lại trong mình chiếc quần cộc bó sát. Tiểu Phi rùng mình trước tầm thân lực sĩ của người đàn ông mà nàng sắp hạ độc thủ. Nàng nhắm mắt cố xua đuổi hình ảnh đẹp dễ ấy.

Nhưng Văn Bình đã nhanh nhẹn tới bên. Nàng chưa kịp phản ứng chàng đã vòng tay, vít đầu nàng xuống và hôn lên làn môi chín mọng. Tiểu Phi tiếp tục run rẩy như chiếc lá trước gió. Nàng rên rỉ:

— Trời ơi !

Văn Bình hỏi:

— Em lạnh ư ?